

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/131/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2324011001
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2324011001.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovince a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Juraja Dziaka (sudca spravodajca), v trestnej veci odsúdeného: A. B., t. č. vo VTOS v ÚZVJS Želiezovce, pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Galanta zo dňa 11.04.2025, sp. zn. 14Nt/21/2024-32, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 16.07.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Galanta napadnutým uznesením zo dňa 11.04.2025, sp. zn. 14Nt/21/2024-32 (ďalej aj „uznesenie súdu prvého stupňa“), rozhodol tak, že „podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku súd návrh odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C. XXX, t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Želiezovce, na povolenie obnovy konania vo veci právoplatne skončenej rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 02.09.2020, sp. zn.: 27T/148/2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.4.2021 sp. zn. 3To/157/2020 zamietla, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku“.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 32 až 35 spisu.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil ihneď, po vyhlásení daného uznesenia, sťažnosť odsúdený (viď č. I. 31 spisu), ktorú následne odsúdený odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním zo dňa 13.06.2025 (doručené súdu dňa 16.06.2025; č. I. 38 až 39 spisu).

Odsúdený v písomnom odôvodnení ním podanej sťažnosti namietal, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je podľa jeho názoru nesprávne [§ 189 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku]. Nezákonnosť uznesenia súdu prvého stupňa vzhladal odsúdený v tom, že (zostručene)
- súd neposúdil podmienky obnovy konania čo do výroku o treste rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 02.09.2020, sp. zn. 27T/148/2019, (ďalej len „rozsudok Okresného súdu Galanta“) z hľadiska ustanovenia § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku per analogiam, keďže odsúdený bol uznaný vinným podľa § 172 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona (spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov, ktorý bol odsúdenému uložený pred dňom 01.05.2022 za použitia právnej kvalifikácie podľa § 172 Trestného zákona, a po dni 30.04.2022 nastala novela Trestného zákona v znení zákona č. 40/2024 Z. z. účinná odo dňa 06.08.2024, ktorá zmenila aj ustanovenie § 172 Trestného zákona, ktoré ustanovenie použité pri vydaní rozsudku súdu prvého stupňa stratilo účinnosť a bolo novelizované s následkom miernejšieho trestného činu podľa aktuálne účinného Trestného zákona (odo dňa 06.08.2024).

- súd neprihliadol ani na splnenie podmienok obnovy konania v zmysle § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku, a to, že rozsudok Okresného súdu Galanta nadobudol právoplatnosť dňa 13.04.2021 a dosiaľ nebol vykonaný,

- za súčasnej právnej úpravy Trestného zákona účinnéj odo dňa 06.08.2024 by bol skutok posudzovaný najprísnejšie (ak vôbec) ako zločin neoprávnená výroba a obchodovanie s omamnou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 2 písm. b) Trestného zákona s trestnou sadzbou tri roky až desať rokov v súbehu so zločinom neoprávnené prechovávanie omamnej látky a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 1, ods. 4 písm. b) (vo väčšom rozsahu) Trestného zákona s trestnou sadzbou jeden rok až šesť rokov. Ak by bol znak „vo väčšom množstve“ pričítaný k prechovávaniu podľa skutkovej vety rozsudku súdu prvého stupňa a nie druhýkrát aj k výrobe omamnej a psychotropnej látky (prítom išlo o pestovanie rastliny rodu Cannabis – konopa), tak by išlo o právnu kvalifikáciu prečin neoprávnená výroba a obchodovanie s omamnou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1 Trestného zákona (pri nezistenom rozsahu) v súbehu so zločinom neoprávnené prechovávanie omamnej látky a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona,

- je zrejme, že súčasná právna úprava upravuje nižší, miernejší trest, než úprava podľa § 172 Trestného zákona účinná v čase spáchania skutku, prítom odsúdenému bol ukladaný trest mimoriadne znížený pod dolnú hranicu vtedajšej trestnej sadzby, preto sú splnené predpoklady skrátenia trestu a aj obnova konania vo výroku o treste rozsudku súdu prvého stupňa.

Vzhľadom na vyššie uvedené zastáva odsúdený názor, že v čase podania návrhu na povolenie obnovy konania v auguste 2024 existuje nová skutočnosť, spôsobilá privodiť iné rozhodnutie o uloženom treste v zmysle § 394 ods. 1 Trestného zákona v podobe nutnosti aplikovať na túto trestnú vec neskoršie znenie Trestného zákona než to, ktoré bolo v jeho trestnej veci v pôvodnom konaní vedenom pred Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 27T/148/2019 (ďalej len „pôvodné konanie“) aplikované súdom. V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti odsúdený navrhol, aby Krajský súd v Trnave ako súd príslušný na rozhodovanie o sťažnosti, preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa a zároveň navrhol, aby Krajský súd v Trnave v zmysle § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v celom rozsahu a uložil súdu prvého stupňa, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Prokurátor sa ihneď, po vyhlásení napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa, vzdal práva na podanie sťažnosti (č. I. 31 spisu). K sťažnosti odsúdeného sa osobitne nevyjadril (č. I. 41).

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti odsúdeným postupoval podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku tým, že preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa, ako i konanie predchádzajúce jeho vydaniu, pričom dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná. Z obsahu spisového materiálu totiž sťažnostný súd zistil, že vykonaným dokazovaním dospel okresný súd k správnejmu právnejmu záveru, že v posudzovanom prípade nie sú dané podmienky pre povolenie obnovy pôvodného konania podľa § 394 Trestného poriadku, pretože návrh odsúdeného na povolenie obnovy pôvodného konania žiadne skutočnosti či dôkazy súdu skôr neznáme neobsahoval, žiadne také nevyplývali ani z pred súdom prvého stupňa na verejnom zasadnutí vykonaného dokazovania.

Sťažnostný súd si závery prezentované v napadnutom uznesení súdu prvého stupňa osvojil a v celom rozsahu na ne odkazuje, bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom sťažnostnom uznesení. V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne, nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018). Ako je zrejme z napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa, súd prvého stupňa náležite a vyčerpávajúco uviedol, čo bolo výsledkom dokazovania na verejnom zasadnutí o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy pôvodného konania a ako takýto výsledok dokazovania právne posúdil (s následkom v podobe výrokovej časti napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa). Súd prvého stupňa sa vysporiadal aj s návrhom obhajoby na postup podľa § 438j Trestného zákona a to tak, že v prípade právoplatnosti uznesenia súdu prvého stupňa bude vec postúpená na konanie o skrátení trestu podľa § 438j Trestného zákona príslušnému súdu v zmysle poslednej vety daného zákonného ustanovenia.

Konanie o povolenie obnovy konania sa obmedzuje len na zistenie, či vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a

dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. Z hľadiska splnenia podmienok na povolenie obnovy konania nie je rozhodujúce, či o skutočnostiach alebo dôkazoch, ktoré sa v návrhu uplatňujú, navrhovateľ vedel, ale či tieto skutočnosti alebo dôkazy boli alebo neboli skôr známe súdu. V konaní o povolenie obnovy konania v zásade neplatí revízny princíp pôvodného konania, čo do verifikácie a prehodnocovania už vykonaných a obsahovo nezmenených dôkazov, či skutočností, na základe ktorých bol ustálený skutkový stav súdom prvého, resp. druhého stupňa v pôvodnom konaní, ani preskúmanie vecnej správnosti rozhodnutia (viď R 6/1997), či zákonnosť postupu súdu vo vzťahu k obhajobe (viď R 35/1988). Účelom obnovy konania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, pre ktorý zákon taxatívne stanovuje dôvody charakteristické svojou rigoróznosťou kvôli ich možnému zásahu do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, je odstrániť nedostatky skutkového charakteru, spočívajúce najmä v neúplnosti zhromaždených skutočností a dôkazov, na ktorých je právoplatné rozhodnutie postavené.

Súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania postupuje v dvoch na seba nadväzujúcich etapách, pričom v prvom rade hodnotí tento návrh z hľadiska, či sú v ňom uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr, teda v pôvodnom konaní, súdu známe. Skutočnosťou súdu skôr neznámou sa pritom rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, alebo rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva konštatujúce porušenie základných ľudských práv alebo slobôd obvineného bez možnosti nápravy jeho negatívnych dôsledkov [§ 394 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku], resp. situácia predpokladaná v ustanovení § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku, ktorá reaguje primárne na aplikáciu takého zákonného ustanovenia vo vzťahu k odsúdenému, ktoré bolo neskôr v osobitnom type konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vyslovené za nesúladne s Ústavou Slovenskej republiky a priamo negatívne ovplyvnilo postavenie odsúdeného. Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol zahrnutý do pôvodného konania, t. j. nebol v konaní vôbec uplatnený alebo vykonaný, prípadne, ak takýto dôkaz bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak po právoplatnosti rozhodnutia nadobudol nový obsah (viď R 72/1980). Až po zistení, že o takéto skutočnosti alebo dôkazy ide, prichádza do úvahy hodnotenie súdu v druhej etape a to v tom smere, či by tieto mohli samy o seba alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi, viesť k inému procesnému výsledku, ako je pôvodné právoplatné rozhodnutie. V prípade, že sú tieto obe uvedené podmienky splnené kumulatívne, súd môže povoliť obnovu konania, v opačnom prípade v zmysle § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh zamietne pre nesplnenie zákonných predpokladov.

Sťažnostný súd konštatuje, že nielen v konaní vedenom pred Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 14Nt/21/2024, no ani v písomnom odôvodnení sťažnosti proti uzneseniu súdu prvého stupňa odsúdený neuviedol také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé z hľadiska zistenia podmienok obnovy konania spochybníť správnosť a úplnosť zistení súdu prvého stupňa, ktoré vyústili do súdom v podstate vyčerpávajúco odôvodneného uznesenia súdu prvého stupňa (§ 394 ods. 1 Trestného poriadku).

S právnou argumentáciou a sťažnostnými námietkami odsúdeného, ktoré sú z pohľadu sťažnostného súdu v podstate totožné so skutočnosťami uvádzanými v jeho návrhu na povolenie obnovy konania (hodnotenie právneho stavu a kvalifikácie ohľadne trestnej činnosti mu kladenej v pôvodnom konaní za vinu, a trestu za ňu), sa sťažnostný súd nestotožňuje. Táto argumentácia bola primárne založená na názore, že vzhľadom na neskoršie zmeny Trestného zákona (aktuálne najmä zmenu uskutočnenú s účinnosťou od 06.08.2024 cez zákon č. 40/2024 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, v znení uznesenia Ústavného súdu SR uverejneného pod č. 41/2024 Z. z.; ďalej aj „novela Trestného zákona“) došlo k zmierneniu postupu súdu pri ukladaní trestu, podľa ktorého postupu mu má byť uložený odsúdenému trest miernejší. Sťažnostný súd k tomu uvádza, že úmyslom zákonodarcu v súvislosti s novelizáciou Trestného zákona účinnou od 06.08.2024 nebolo prehodnocovanie každého právoplatne uloženého trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený podľa platných a účinných predpisov do 06.08.2024, čo vyplýva aj z prechodného ustanovenia § 438k ods. 7 Trestného zákona, ktorý upravuje právnu situáciu v prípade, že došlo k právoplatnému uloženiu trestu pred účinnosťou novely Trestného zákona za čin, ktorý už nie je definovaný ako trestný čin. Je potrebné ďalej zdôrazniť, že podľa čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona, sa trestnosť činu posudzuje a trest ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný s výnimkou prípadu, ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony a v ktorom prípade sa trestnosť činu posudzuje a trest ukladá podľa zákona,

ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Trestný zákon teda počíta s možnosťou zmeny právnej úpravy, avšak jej použitie je možné, iba ak ide o zmenu, ktorá nastala do rozhodnutia v trestnej veci. Nemôže preto ísť o akúkoľvek neskoršiu zmenu Trestného zákona, aj keď pre páchatel'a výhodnejšiu, ako si to vysvetľuje odsúdený. Zmena Trestného zákona, na ktorú sa odsúdený v konaní o jeho návrhu na povolenie obnovy pôvodného konania odvolával a ktorou zároveň tiež aj odôvodnil svoju sťažnosť, nadobudla účinnosť až po tom, ako bolo o trestnej veci a treste odsúdeného právoplatne rozhodnuté. Preto zmena právnej úpravy (Trestného zákona) po nadobudnutí takého právoplatného odsudzujúceho rozhodnutia, hoc by aj bola pre odsúdeného priaznivejšia, je z hľadiska posudzovania trestnosti skutku, či ukladania trestu právne irelevantná a nemôže zakladať dôvod na jeho revíziu, a to ani prostredníctvom mimoriadnych opravných prostriedkov, teda ani prostredníctvom povolenia obnovy konania. Ako vecne správne uzavrel súd prvého stupňa v napadnutom uznesení, v tomto prípade nejde ani o situáciu predpokladanú § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku, nakoľko nedošlo k strate účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky voči rozsudku vydanému na základe aplikácie takého právneho predpisu jeho časti alebo niektorého ustanovenia (tu pre úplnosť sťažnostný súd poukazuje na konanie vedené pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. PL. ÚS 9/2023, v ktorom dňa 11.06.2025 ústavný súd vyhlásil rozhodnutie, ktorým nevyhovел návrhu Mestského súdu Bratislava I na vyslovenie nesúladu § 172 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom od 30.04.2022 vrátane s Ústavou Slovenskej republiky, Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Chartou základných práv Európskej únie. Analogické použitie daného zákonného ustanovenia na prejednávajúcu vec, ako žiada odsúdený vo svojej sťažnosti, podľa názoru sťažnostného súdu neprichádza do úvahy, nakoľko by tak súd neprípustným spôsobom ultra vires suploval úlohu zákonodarcu. Ak by totiž zákonodarcu chcel, aby skutočnosťou skôr neznámou podľa § 394 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Trestného poriadku bola akákoľvek zmena resp. tzv. novelizácia Trestného zákona, konštruoval by inštitút obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku zaiste inak, než je aktuálne v Trestnom poriadku upravený. Ako správne uviedol v napadnutom uznesení súd prvého stupňa, ústredným pojmom obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku sú skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré po právoplatnom skončení veci vyšli najavo a mohli by mať vplyv na pôvodné rozhodnutie/rozhodovanie, pričom novela Trestného zákona takou skutočnosťou v zmysle aktuálne platnej/účinnnej právnej úpravy nie je.

S poukazom na vyššie uvedené preto možno konštatovať, že žiadne nové dôkazy alebo skutočnosti, ktoré neboli súdu známe v pôvodnom konaní, odsúdený v konaní neuviedol, čo správne vyhodnotil/zdôvodnil už súd prvého stupňa v napadnutom uznesení. Sťažnostný súd preto dospel k záveru, že síce v predmetnom konaní boli splnené formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 1 Trestného poriadku, t. j. návrh podala osoba na to oprávnená, smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je obnova konania prípustná a nie je v zmysle § 395 Trestného poriadku vylúčená, avšak súčasne nebola zistená existencia takých nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného alebo na ktoré by pôvodne uložený trest odsúdeného bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. Napokon len samotné tvrdenie osoby, ktorá podala návrh na povolenie obnovy konania, nie je pre takéto zásadné rozhodnutie postačujúce a súd ani nie je povinný vydať rozhodnutie v súlade s jej právnymi názormi (viď I. ÚS 50/04) alebo hodnotením dôkazov (viď IV. ÚS 252/04). Inak vyjadrené, právo na spravodlivý proces negarantuje osobe právo na to, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej predstavami a požiadavkami, ale najmä právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, vrátane odpovedí na argumenty predstreté odsúdeným. Prieskumom uznesenia súdu prvého stupňa i konania, ktoré mu predchádzalo v intenciách § 192 ods. 1 Trestného poriadku, sťažnostný súd dospel k záveru, že také právo odsúdeného v konaní porušené nebolo, súd prvého stupňa sa v napadnutom uznesení riadne vysporiadal s obhajobnou argumentáciou a nenechal otvorenú žiadnu spornú meritórnú otázku čo do naplnenia predpokladov povolenia obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak (a) nie je prípustná, (b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo (c) nie je dôvodná.

Pretože krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého uznesenia, sťažnosť odsúdeného zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.